

БОСНА И ХЕРЦЕГОВИНА
РЕПУБЛИКА СРПСКА
ВРХОВНИ СУД РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 11 0 К 034574 24 Кж 2
Бања Лука, 06.11.2025. године

Врховни суд Републике Српске у Посебном вијећу за сузбијање корупције, организованог и најтежих облика привредног криминала у саставу судија Обрена Бужанина као предсједника вијећа, Светлане Марић и др Владимира Симовића као чланова вијећа, уз учешће записничарке Ање Давидовић, у кривичном предмету против оптуженог Н. Д., због кривичног дјела примање мита из члана 319. став 3. у вези са ставом 2. Кривичног законика Републике Српске, одлучујући о жалби републичког јавног тужиоца Горана Гламочанина, изјављеној против пресуде Окружног суда у Бања Луци - Посебно одјељење за сузбијање корупције, организованог и најтежих облика привредног криминала број 11 0 К 034574 24 К-п од 13.09.2024. године, у сједници вијећа, која је у јавном дијелу одржана у присуству републичке јавне тужитељице Драгице Глушац, 06.11.2025. године је донио

РЈЕШЕЊЕ

Уважава се жалба републичког јавног тужиоца Горана Гламочанина, укида пресуда Окружног суда у Бања Луци - Посебно одјељење за сузбијање корупције, организованог и најтежих облика привредног криминала број 11 0 К 034574 24 К-п од 13.09.2024. године и предмет враћа том суду на поновно суђење.

Образложење

Пресудом Окружног суда у Бања Луци - Посебно одјељење за сузбијање корупције, организованог и најтежих облика привредног криминала број 11 0 К 034574 24 К-п од 13.09.2024. године, оптужени Н. Д. је ослобођен од оптужбе да је учинио кривично дјело примање мита из члана 319. став 3. у вези са ставом 2. Кривичног законика Републике Српске (надаље: КЗ РС). Истом пресудом је на основу одредбе члана 108. став 4. Закона о кривичном поступку Републике Српске (надаље: ЗКП РС) оштећени Ђ. Г. је са имовинско правним захтјевом упућен на парницу, а на основу члана 100. став 1. ЗКП РС, трошкови кривичног поступка из члана 96. став 2. тачке а) до ђ) овог закона, као и нужни издаци оптуженог и нужни издаци и награда браниоца, пали су на терет буџетских средстава.

Против те пресуде жалбу је благовремено изјавио републички јавни тужилац Горан Гламочанин, због битних повреда одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка к) ЗКП РС, повреде Кривичног законика и погрешно или непотпуно утврђеног

чињеничног стања, са приједлогом да се побијана пресуда укине и предмет врати првостепеном суду на поновно одлучивање. У жалби је затражено да републички јавни тужилац буде обавијештен о сједници вијећа.

Бранилац оптуженог, адвокат Горан Бубић из Бања Луке је изјавио одговор на жалбу републичког јавног тужиоца, којим побија наводе жалбе и предлаже да је овај суд одбије као неосновану.

На сједници вијећа овог суда, која је одржана у складу са чланом 318. став 1. ЗКП РС, републичка јавна тужитељица Драгица Глушац је изјавила да остаје код свих навода и приједлога жалбе.

Суд је испитао побијану пресуду сходно члану 320. ЗКП РС, имајући у виду све наводе жалбе и одговора на жалбу, као и стање предметних списа, па је одлучио као у изреци овог рјешења из разлога који слиједе.

Основано се жалбом указује да побијана пресуда не садржи разлоге о свим одлучним чињеницама, као и да су дати разлози у погледу одређених одлучних чињеница потпуно нејасни, што представља битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка к) ЗКП РС, због које је пресуду нужно укинути предмет вратити на поновно суђење.

Жалбом се основано указује на потпуну нејасност разлога изнесених у побијаној пресуди у погледу спорних чињеница предметног случаја, које одређују битне елементе предметног кривично дјело примање мита. С тим у вези се у образложењу побијане пресуде (на стр. 18.) наводи да се током поступка „показало спорно да ли је оптужени од информатора (...) захтијевао и примио 5.000,00 КМ, да у својству директора ШГ „Б.“ Т. плати Рачун „Е.“ д.о.о. Теслић број 23/04-0115 од 30.04.2023. године у износу од 6.440,50 КМ, како то тврди оптужба, или се износ од 5.000,00 КМ односи на донацију информатора за трошкове оптуженог које је имао у вези ранијих активности у политичкој партији којој обојица припадају, чиме одбрана гради тезу да овакве радње оптуженог нису повезане са извршењем службене радње. Овим суд погрешно интерпретира наводе оптужбе, јер оптужницом није стављено на терет оптуженом да је као директор ШГ „Б.“ Т. захтијевао и примио од (...) наведени новчани износ како би извршио плаћање привредном друштву „Е.“ по наведеном рачуну, како то првостепени суд наводи (губећи из вида да би то представљало радњу извршења кривичног дјела примања мита у тежем облику из члана 319. став 2. КЗ РС), већ му се ставља на терет да је након извршене уплате по наведеном рачуну, у намјери прибављања имовинске користи од (...) захтијевао, а потом и примио наведени новчани износ и на тај начин, ближе описан у оптужници, учинио кривично дјело примање мита из члана 319. став 3. КЗ РС, које дјело је блаже у односу на дјела из претходних ставова истог члана.

Оваква погрешна интерпретација оптужбе, кориштена је за оцјену исказа свједока (...) и других изведених доказа и извођење кључних закључака првостепеног суда о доказаности, односно недоказаности битних навода оптужбе, због чега су остали посве нејасни разлози о тим одлучним чињеницама, на што је тужилац у жалби основано указао, процјењујући да су при том неки од датих разлога међусобно и противрјечни.

Тако је остала нејасна оцијена исказа свједока (...), јер одређене дијелове његовог исказа суд очигледно прихвата, а одређене не прихвата, али за ове разлике у оцјени

вјеродостојности исказа овог кључног свједока, нису дата никаква образложења. На страни 18. побијане пресуде суд констатује да овај свједок није изјавио да му је оптужени на састанку у мају 2023. године тражио поклон од 5.000,00 КМ ради плаћања било каквог рачуна (што оптуженом није ни стављено на терет оптужницом), као аргумент за закључак да “тужилац није доказао чињеничне наводе из оптужбе да се радње оптуженог односе на плаћање управо овог рачуна“ (од 30.04.2023.године). Уз то, суд очигледно прихвата дио исказа свједока (...) који се односи на снимљени разговор који је водио са оптуженим 06.07.2023. године (кад је у својству информатора предао оптуженом 5.000,00 КМ, а оптужени од њега захтијевао да му исти износ донесе и следећег четвртка) и то онај дио њиховог разговора који је изнесен у образложењу пресуде (на стр.19.) и за који сматра да не даје основа за закључак да је оптужени примио 5.000,00 КМ као поклон за плаћање рачуна од 30.04.2023. године, већ да се радило о новцу који му је (...) обећао дати на име трошкова за неке страначке активности. У жалби тужилац износи и оно што је у том разговору свједок (...) саопштио оптуженом, из којег се може извести супротан закључак - да је свједок оптуженом дао наведени новчани износ у вези са рачуном од 30.04.2023. године и „цедуље“ коју је у вези тог рачуна сачинио оптужени.

Не улазећи у тачност утврђеног чињеничног стања, овај суд налази да је непотпуно и селективно изношење битног садржаја разговора оптуженог и свједока, методолошки неисправно и довело је до нејасности разлога у погледу оцјене резултата проведених посебних истражних радњи, који су изнесени на главном претресу као докази оптужбе и с њима повезаних одлучних чињеница, на што је жалбом тужиоца основано указано.

Уз то се жалбом основано указује на непотпуност и нејасност разлога који су изнесени у образложењу побијане пресуде, а односе се на оцјену првостепеног суда да је незаконит доказ писмено у рукопису насловљено као „Е. обрачун за 30.IV/23 РЈ П.“. С тим у вези суд наводи да није могао исказ свједока (...) утемељити на основу исправе “Е. обрачун за 30.IV/23 РЈ П.” у рукопису (ДТ 32 и ДТ 61), јер је исти прибављен у фотокопији а темељем одредбе члана 289. став 2. и 3. ЗКП РС, тужилац није извео оригинал или овјерену копију оригинала ради провјере вјеродостојности, па како њен издавалац - оптужени негира да је исту сачинио, то суд није могао прихватити као законит овакав доказ у смислу одредбе члана 10. став 2. ЗКП РС. С тим у вези је првостепени суд занемарио изјаву свједока (...) да је од оптуженог то писмено и примио у копији и ту копију предао овлашћеном службеном лицу приликом саслушања у истрази, на што је тужилац у жалби основано указао, сматрајући да је свједок потврдио аутентичност самог писмена које је у копији добио од оптуженог и с тим у вези дао детаљна и прихватљива образложења на главном претресу. Иако је првостепени суд на главном претресу прихватио предметно писмено и уложио га у доказни материјал у вези са изјавом свједока (...), како је то и констатовао у образложењу своје пресуде (на стр. 5. - записник о саслушању свједока (...) од 30.06.2023. године са документом у рукопису Е. обрачун за 30.IV/23 РЈ П. као ДТ 61), након завршеног главног претреса га је оцијенио незаконитим доказом, губећи из вида околности конкретног случаја и изјаву (...) који је свједочио на околности тог писмена и истим поткријепио своје наводе, тако да се то писмено не може посматрати као засебан доказ одвојено од његовог свједочког исказа, у контексту којег је и прихваћен на главном претресу, на што је основано жалбом указано.

Надаље се жалбом основано указује и да су нејасни разлози због којих је првостепени суд сматрао као једном од одлучних чињеница и то како је оптужени намјеравао утрошити примљени новац, код чињенице да је предметно кривично дјело из

члана 319. став 3. у вези са ставом 2. КЗ РС, свршено већ када службено или одговорно лице послјије извршене службене радње коју је морало извршити, у вези с том радњом захтјева или прими поклон или другу корист, док се битни елементи предметне инкриминације не проширују на прибављање личне имовинске користи, а ни одређивањем неке друге намјене. Стога у ситуацији кад је суд сматрао неспорно утврђеним да је оптужени примио наведени новчани износ, који се по наводима одбране односио на финансирање неких страначких активности, што нужно не мора бити нетачно, али не експлира оптуженог од одговорности ако је пријем новца био везан за службену радњу коју је претходно извршио, на које околности су у образложењу побијане пресуде изостали разлози.

Због свега наведеног суд је утврдио да се жалбом основано побија првостепена пресуда због учињене битне поврде одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка к) ЗКП РС, која нужно доводи до укидања пресуде и враћања предмета на поновно суђење, како је и одлучено изреком овог рјешења на основу члана 329. став 1. Тачка а) ЗКП РС.

Поновни поступак ће првостепени суд провести у складу са одредбама члана 331. ЗКП РС, те ће на основу свестране садржајне анализе и савјесне оцјене свих изведених доказа у складу са чланом 295. став 2. ЗКП РС, донијети одговарајућу пресуду, коју ће писмено изградити у складу са релевантним одредбама члана 304. ЗКП РС, дајући потпуне, јасне и аргументоване разлоге у погледу свих одлучних чињеница, чиме ће бити у прилици да, поштујући сва правила кривичног поступка донесе правилну и закониту одлуку у овом кривичном предмету.

Записничар
Ања Давидовић

Предсједник вијећа
Обрен Бужанин

Тачност отправка овјерава
руководилац судске писарнице
Биљана Аћић